

CANTICUM EZECHIAE EGO DIXI IN DIMIDIO

Ik dacht: *
in de bloei van mijn leven MOET IK HEENGAAN
in de poorten van het dodenrijk *
wordt de rest van mijn JAREN MIJ ONTNOMEN

Ik dacht: *
ik zal de heer niet meer aanschouwen in het LAND DER LEVENDEN
ik zal geen mens meer zien *
tussen de bewoners VAN DE ONDERWERELD

Mijn woning wordt NEERGEHAALD
boven mij weggerukt als het TENTDAK VAN EEN HERDER

Ik rol mijn leven op ALS EEN WEVER
die iets LOSSNIJDT VAN DE WEEFSTOEL

Dag en nacht laat GIJ MIJ STERVEN
tot in de MORGEN WORD IK VER-MORZELD

Als een leeuw verbrijzelt hij AL MIJN BOTTEN
dag en NACHT LAAT GIJ MIJ STERVEN

Mijn kermen is als het piepen VAN EEN ZWALUW
als het KOEREN VAN EEN DUIF

Mijn ogen zien uitgeput NAAR OMHOOG
heer, ik zit in het nauw *
-KOM TOCH VOOR MIJ OP

Wat kan ik zeggen, *
hoe kan ik TOT HEM SPREKEN
nu HIJ HET OOK GE-DAAN HEEFT ?

In vreugde stap ik door AL MIJN JAREN
ondanks de BITTERHEID VAN MIJN LEVEN

Heer, hierdoor leeft men *
en in dit alles ligt het leven VAN MIJN GEEST
dat gij mij ge-ZOND MAAKT EN DOET LEVEN

Zie, mijn bitterheid werd ver-ANDERD IN VREDE
want gij hebt mijn leven gered van de kuil van ontbinding *
al mijn zonden WIERP GIJ ACHTER UW RUG

Want het dodenrijk LOOFT U NIET
de DOOD BRENGT U GEEN LOF

Zij, die afdalen IN HET GRAF
zij hopen NIET MEER OP UW TROUW

Maar de levende, * de LEVEN-DE LOOFT U
Zoals IK DOE, NU VANDAAG

De vader maakt aan zijn zonen uw TROUW BEKEND
de heer is DAAR OM MIJ TE REDDEN

Wij zullen spelen op de harp in het HUIS VAN DE HEER
alle DAGEN VAN ONS LEVEN